

гжститѣ дървета и се изгуби на вѣтрѣ въ гората. То едва сполучи да отиде и се заврѣ въ дупката си.

Ловецѣтъ, зарадванъ отъ своя ловъ, взема лисицата и радостенъ си отиде.

Петното.

Бѣхме малки невини дѣчица, когато въ нашето отдѣление се случи историйката, която ще ви разкажемъ.

Ние имахме една много добра другарка—Василка Николова. Всички обичахме това добро момиче. Тя бѣше десетъ годишна. Родителитѣ ѝ бѣха много бѣдни. Прѣзъ учебната година умрѣ майка ѝ. Колко плака за нея горката ни другарка!...

Дълго врѣме нейното лице бѣше блѣдно, но винаги сериозно. Тя знаеше, че не я очакватъ щастливи дни, ако не се труди и учи въ училището. Съ какъвъ сладъкъ и мекъ гласъ пѣеше училищнитѣ пѣсни! Колко хубавичко декламираше!

Нашиятъ учителъ, колкото и да бѣше сѣрдитъ, щомъ започнѣше да разказва, или да смѣта Василка, веднага се успокояваше.

Веднажъ по смѣтане Василка много хубаво отговори, за което учителя я похвали. Но отъ послѣ, когато взема да ѝ прѣглежда тетрадката, видѣ на нея едно *голямо мазно петно*. Това разсърди учителя. Той се намръщи. Съ строгъ и натѣртенъ гласъ ѝ каза, че ще я накаже.